

Billie, hvad man har haaret i Følelse og Tanke, saa er det, man viger tilbage. (Billie: Paa ingen Maade). Ja, det kan ialtsald tage sig saaledes ud for en ærlig Overbevisning. De vove ikke at gjøre dette Skridt, fordi det er for Halsbrækkende; men vi kunne ikke se noget Halsbrækkende i den tredie Retning, der har Klassikerne under den ene Arm og Mathematiken under den anden Arm. (C. B. Rimestad: De staa hver for sig). Ja, men hvis den skulde give lidt til Siderne, vilde den ialtsald ikke kunne falde. — Jeg skal endnu kun udtale, at jeg ikke nærer den ringeste Tvivl om, at den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der haade ellers og ogsaa i Udvalget har vist, jeg kan ialtsald sige, en vis Velvillie, overfor den nordiske Retning, i grunden ikke i sit Snderste vilde have Noget imod at gaa ind paa vort Forslag, saafremt han havde Haab om at kunne gennemføre det ligeoverfor de Magter, der med en vis Myndighed, og med Ret til en vis Myndighed paa dette Omraade, staa hemmende i veien. Naar Flertallets Forslag under Nr. 1 til en anden Affattelse af § 1 kunde blive vedtaget og vinde Ministerens Velvillie i det Hele, saaledes, at han gif ind paa det, skal jeg for mit Vedkommende være meget villig til i andre Retninger — saasom med Hensyn til Udførelsen, Virkeliggjørelsen, Sværkættelsen af den deri nedlagte Tanke — at gaa overmaade vidt i at følge Ministeren. — Jeg skal her slutte, idet jeg maaske vil bede den ærede Formand om Ordet paa et senere Stade. — Det er som sagt min fulde og inderlige Overbevisning, at det netop vilde være at svigte den nationale Sag, naar man ikke vedtager Forslaget under Nr. 1, og der er visse Mænd, ialtsald her paa Thinget saavel som udenfor, der, naar det kommer til det Stykke, have en særlig Forpligtelse til at vise sig liberale i en national Retning. De Folks Understøttelse kunne vi tildels ikke undvære her ligesaa tidt som i de fleste andre Retninger, hvor det gjælder om at røre sig paa vort aandelige Livs Omraade. Det er min fulde Overbevisning, at vi uden ringeste Fare ligesaa godt kunne gaa ind paa Tvedelingen som paa Dvedelingen. Jeg skal indrømme, at jeg,

naar her var Tale om at ophæve den lærde Skole i dens hidtilværende Skikkelse, altsaa ved vor videnskabelige Uddannelse aldeles at bortse fra Undervisningen i de klassiske Sprog, Litteraturer, Oldsager, osv., selv vilde have Betsentelighed derved, fordi Overgangen var altfor brat, og fordi der altid maa være Nogle i Landet, som ere Herrer over disse Vidensskaber, uden at vi derfor gaa ind paa, at hele Folket skal trælle under dem; men derom er der, som sagt, slet ikke Tale. Der er Tale om, at det Nordiske bestemt maa kunne bevæge sig med sin meget ældre, høiadelige Raldsfælle paa den ene Side og sin splinternye Raldsfælle paa den anden Side, og for at berøve det ærede Medlem ved Siden af mig (C. B. Rimestad) Grund til at udskyde sin Bittighed i den Retning, vil jeg sige, at jeg mener, at Faren ved Forsøget med den nordiske Skole nødvendigvis maa blive mindre for dem, der ikke ønske den, naar vi oprettholde den gamle klassiske Skole paa den ene Side af den og den mathematisk-naturvidenskabelige paa den anden Side. Den ærede Talsmand for Mindretallet ryster paa Hovedet, men synes det ærede Medlem da, at det var tryggere, hvis vi aldeles afflaffede den klassiske Skole og satte den nordiske istedet? Han maa dog virkelig indrømme, at Fare her aldeles ikke er tilstede, naar vi lade den klassiske Skole bestaa, og det i et aldeles overveiende Tal af Skoler. Det skulde derfor gjøre mig ondt, om vi virkelig ikke her i Folkethinget — paa andre Steder kan jeg godt forstaa Modstanden derimod — vilde gaa ind paa Flertallets Forslag. Skulde vi ikke, om ogsaa blot for Eftermælets Skyld, vise, at vi nu, et godt Stykke Vei hen i det 19de Aarhundrede, ere saa vidt fremstredne i Overbevisningen om den nordiske Dannelses Betydning, at vi tør vedtage den nordiske Skole. Jeg skal slutte med at udtale, at jeg efter det Syn, jeg har paa Sagen, vel ikke kan sige, at den gennemgaende Anordning i det danske Folk, der kommer til syne ved Lethigheder som denne, forsaavidt er Grunden til vore Ulykker, men jeg kan sige, at vore Ulykker, vor Udmyggelse og vor Fornedrelse gennem Tidernes Løb har sit Udspring fra